

I

Inspecteur Jack Caffery van de afdeling Zware Misdrijven keek tien minuten naar de plaats delict in het centrum van Frome. Hij liep langs de wegblokkade, de blauwe zwaailichten, het politielint en de toeschouwers, die met hun tassen vol zaterdagse boodschappen in groepjes bij elkaar stonden om een glimp op te vangen van de technisch rechercheurs met hun borstels en zakjes, en bleef een hele tijd staan op de plek waar het allemaal gebeurd was, tussen de olieplashes en achtergelaten winkelwagentjes op het ondergrondse parkeerdek, om alles in zich op te nemen en te beslissen hoeveel zorgen hij zich moest maken. Toen hij het ondanks zijn overjas koud kreeg, ging hij naar boven, waar de plaatselijke agenten en de technische recherche in het kantoor van de bedrijfsleider de bewakingsbeelden bekeken op een kleine kleurenmonitor.

Ze stonden in een halve kring, met bekers koffie uit een automaat in de hand. Sommigen hadden nog steeds hun beschermende overalls aan, met de capuchon naar achteren. Iedereen keek op toen Caffery binnenkwam, maar hij schudde zijn hoofd, spreidde zijn handen om te laten zien dat hij geen nieuws had en ze draaiden zich met gesloten en ernstige gezichten weer om naar het beeldscherm.

Het beeld had de kenmerkende korreligheid van goedkope bewakingscamera's en toonde de ingang van het parkeerdek. De zwarte cijfers van de tijdsaanduiding vervaagden naar wit en werden toen langzaam weer zwart. Op het beeldscherm waren auto's te zien die in de gemarkeerde vakken stonden. Daarachter kwam het winterse zonlicht door de ingang naar binnen, zo fel als een zoeklicht. Achter een van de auto's, een Toyota Yaris, stond een vrouw met haar rug naar de camera boodschappen uit een karretje in de kofferbak te laden. Jack Caffery was inspecteur en had achttien harde politie-

jaren achter de rug bij Moordzaken in een van de zwaarste stadskorpsen in het land. Maar zelfs hij had geen verweer tegen de koude angstrilling die het beeld hem bezorgde, wetend wat er vervolgens op de film zou gebeuren.

Hij was al een heleboel te weten gekomen uit de verklaringen die de plaatselijke politie had afgenomen: de vrouw heette Rose Bradley. Ze was de vrouw van een predikant van de Anglicaanse Kerk en was achter in de veertig, hoewel ze op de beelden ouder leek. Ze droeg een kort, donker jasje van een zware stof – chenille misschien – en een kuitlange tweedrok met daaronder pumps met een klein hakje. Haar kapsel was kort en netjes. Ze was het type dat verstandig genoeg is om een paraplu te gebruiken of een sjaal om haar hoofd te binden als het regende, maar het was een heldere, koude dag en ze was blootshoofds. Rose had de hele middag in de kledingwinkeltjes in het centrum van Frome doorgebracht en had haar uitstapje beëindigd in Somerfield voor de wekelijkse gezinsboodschappen. Voordat ze de tassen in de auto was gaan zetten, had ze haar sleutels en het kaartje van de parkeergarage op de bestuurdersstoel van de Yaris gelegd.

Het zonlicht achter haar flikkerde en ze keek op en zag een man via de inrit naar binnen rennen. Hij was lang en breed en had een spijkerbroek en een gewatteerde jas aan. Hij had een rubbermasker op. Een Kerstmanmasker. Dat was voor Caffery nog het griezeligst: het op en neer bewegende rubbermasker terwijl de man naar Rose toe rende. De grijns veranderde of verbleekte niet toen hij dichterbij kwam.

‘Hij zei twee woorden.’ De plaatselijke inspecteur, een lange, strenge man in uniform, die te oordelen naar zijn rode neusvleugels ook buiten in de kou moest hebben gestaan, knikte naar het beeldscherm. ‘Op dat moment, als hij bijna bij haar is. Hij zegt: “Liggen, teef.” Ze herkende de stem niet en ze is er niet zeker van of hij een accent had of niet, omdat hij schreeuwde.’

De man greep Rose bij de arm en rukte haar weg van de auto. Haar rechterarm schoot omhoog, een sieraad knapte en er vlogen kralen in het rond, die het licht ving. Ze sloeg met haar heup te

gen de kofferbak van de auto naast haar, en haar bovenlichaam schoot eroverheen alsof ze van rubber was. Haar haar vloog omhoog, haar elleboog raakte het dak en ze schoot als een zweep terug, viel van de auto en kwam op haar knieën terecht. De man met het masker zat inmiddels achter het stuur van de Yaris. Rose zag wat hij deed en krabbelde overeind. Ze wist bij het raampje van de auto te komen en trok verwoed aan het portier terwijl de man de sleutels in het contact stak. De auto schokte even toen de handrem omhoog werd gedaan en schoot met een ruk naar achteren. Rose struikelde mee, viel half en werd meegesleept, en toen remde de man abrupt, schakelde en schoot weer naar voren. De beweging verbrak haar greep en ze viel log op de grond, rolde een keer om en bleef toen met onelegant gespreide armen en benen liggen. Ze herstelde zich en hief haar hoofd, net op tijd om de auto naar de uitgang te zien racen.

‘En daarna?’ vroeg Caffery.

‘Niet veel. We hebben hem opgepikt via een andere camera.’ De inspecteur richtte de afstandsbediening op de videorecorder en zapte langs de beelden van verschillende camera’s. ‘Hier verlaat hij de parkeergarage. Hij gebruikt haar kaartje om buiten te komen. Maar het beeld van deze camera is niet zo best.’

Op het scherm was de Yaris van achteren te zien. De remlichten gingen aan toen hij voor de slagboom tot stilstand kwam. Het raampje ging open en de hand van de man kwam naar buiten om het kaartje in de gleuf te steken. Na een paar tellen ging de slagboom open. De remlichten gingen uit en de Yaris reed weg.

‘Geen afdrukken bij de slagboom,’ zei de inspecteur. ‘Hij draagt handschoenen. Zie je wel?’

‘Zet het beeld eens stil,’ zei Caffery.

De inspecteur drukte op de pauzeknop. Caffery boog zich dicht naar het scherm en draaide zijn hoofd om de achterraut boven de verlichte nummerplaat te bekijken. Toen de zaak gemeld werd bij de afdeling Zwarte Misdrijven had het hoofd daarvan, een meedogenloze schoft die een oude vrouw nog de grond in zou boren als ze informatie had die zijn succescijfers zou opkrikken, tegen

Caffery gezegd dat hij allereerst moest controleren of de melding echt was. Caffery bestudeerde de schaduwen en de weerspiegelingen in de achterraut. Hij zag iets op de zitting liggen. Iets lichts en vaags.

‘Is ze dat?’

‘Ja.’

‘Weet je het zeker?’

De inspecteur draaide zich om en bleef hem even aankijken, alsof hij dacht dat hij getest werd. ‘Ja,’ zei hij langzaam. ‘Hoezo?’

Caffery gaf geen antwoord. Hij ging niet hardop zeggen dat zijn hoofdinspecteur zich zorgen maakte over alle gekken die in het verleden een kind op de achterbank hadden verzonnen nadat hun auto was gestolen in de hoop dat de politie er dan harder naar zou zoeken. Die dingen gebeurden. Maar het zag er niet naar uit dat Rose Bradley er zo een was.

‘Laat me haar zien. Eerder.’

De inspecteur richtte de afstandsbediening op de tv en zocht in het menu naar eerdere beelden tot op negentig seconden voor de aanval op Rose. Er was niets te zien op het parkeerdek, op het binnenstromende zonlicht bij de ingang en de geparkeerde auto's na. Toen de tijdsaanduiding op 16.31 sprong gingen de deuren van de supermarkt open en kwam Rose Bradley naar buiten achter een winkelwagentje. Naast haar liep een meisje in een bruine duffelse jas. Bleek, blond haar met een pony, pastelkleurige Mary Jane-schoenen en een roze maillot. Ze liep met haar handen in haar zakken. Rose deed de Yaris van het slot en het meisje trok het achterportier open en kroop naar binnen. Rose deed het portier achter haar dicht, legde haar sleutels en het parkeerkaartje op de bestuurdersstoel en liep naar de kofferbak.

‘Oké. Dat is wel genoeg.’

De inspecteur zette de tv uit en ging rechtop staan. ‘Zware Misdrijven is erbij gehaald. Wie doet dus het onderzoek? Jij? Ik?’

‘Niemand.’ Caffery haalde zijn sleutels uit zijn zak. ‘Zover komt het helemaal niet.’

De inspecteur trok een wenkbrauw op. ‘Wie zegt dat?’

‘Dat zeggen de statistieken. Hij heeft een fout gemaakt – hij wist niet dat ze in de auto zat. Hij zet haar eruit zodra de gelegenheid zich voordoet. Dat heeft hij waarschijnlijk al gedaan. Het wachten is op de doorkomst van het telefoontje.’

‘Er is al bijna drie uur verstreken.’

Caffery keek hem recht aan. De inspecteur had gelijk; die drie uur viel niet binnen de statistieken en dat stond hem niet aan. Maar hij deed dit werk lang genoeg om niet meer op te kijken van de uitzonderingen die zich van tijd tot tijd voordeden. De plotselinge afwijkingen, die buiten het patroon vielen. Ja, die drie uur voelde niet goed, maar er was waarschijnlijk een goede reden voor. Misschien probeerde die vent eerst zo ver mogelijk weg te komen. Een plek te zoeken waar niemand zou zien dat hij haar uit de auto zette.

‘Ze komt wel terug. Daar geef ik mijn woord op.’

‘Echt?’

‘Echt.’

Caffery knoopte zijn jas dicht toen hij de kamer uit liep en haalde zijn autosleutels uit zijn zak. Zijn dienst was al een halfuur afgelopen. Er waren een paar dingen die hij die avond kon gaan doen: een quiz van de vereniging voor politiemensen in de bar in Staple Hill, een vleesverloting in de pub, vlakbij kantoor, of in zijn eentje thuis gaan zitten. Geen van alle erg aantrekkelijk. Maar beter dan wat hij nu moest gaan doen. Wat hij nu moest gaan doen, was met de Bradleys praten. Uitzoeken of er behalve de statistische afwijking een andere reden was waarom hun jongste dochter Martha nog niet terug was.

Het was halfzeven toen ze bij de woonwijk net buiten het dorpje Oakhill in de Mendips aankwamen. Het was een keurige villawijk die een jaar of twintig geleden moest zijn aangelegd, met een bre-